

AUDIES. AŽ PO UŠI.

EVA BLECHOVÁ

ILONA

Zuzana Onufráková

MAREK

Ondřej Rychlý

MODERÁTOR

Martin Zahálka

MINISTRYNĚ PRO LIDSKÁ PRÁVA*Apolena Veldová*

POHŘEBNÍ ŘEČNÍK

Libor Vacek

ŽENA NA POHŘBU

Apolena Veldová

ZPRÁVAŘI

*Martin Ulrich, Renata Venclová
a další*

ÚČASTNÍCI KURZU

*Martin Zahálka, Libor Vacek,
Eva Blechová, Ladislav Železný a
další*

1 – POHŘEB

Velký pohřeb. Pohřební hudba, smrkání, pláč, kroky.

Řečník: Stojíme před rakví se zesnulým a v mysli nám defiluje bezpočet vzpomínek. Dílčí události nabývají na zcela nové důležitosti. Právě tady, na místě posledního rozloučení, ve chvílích, kdy navždy ztrácíme člověka takového významu, takových kvalit, dokážeme pochopit...

Klikání mobilního fotoaparátu.

Řečník: ...jak malicherné, jak bezvýznamné, jak nicotné jsou naše spory, naše materiální touhy, naše sebezahleděnost...

Žena: *(šeptem)* Co děláš? Schovej to, prosímte!

Řečník: Názory na smysl života mohou být různé...

Klik.

Žena: *(šeptem; velmi pohoršeně)* To snad není možný... Schovej to!

Klik.

2 – ILONINA ZPOVĚĎ

Ilona (V.O.): Já se jmenuju Ilona a narodila jsem se v Rychnově. A teď zrovna sedím ve vazbě na Ruzyni a čekám na soud. Kvůli... *(zarazí se)* Totiž to je složitý... Všechno to vlastně začalo tím pohřbem, na kterým jsem ani nebyla. A pak tím zákazem.

3 – ZÁKAZ

Znělka zpráv

Zprávař: Vláda na dnešním jednání schválila balíček zákonů regulujících pořizování fotografických autoportrétů, který předložila Ministryně pro lidská práva.

Excesy při používání takzvaných *selfies* se vyskytovaly v posledních letech často, a to ve všech věkových kategoriích a sociálních vrstvách.

Ministryně: *(na tiskové konferenci)* Krok, ke kterému jsme se jako vláda rozhodli, je krokem ke společnosti otevřenější, méně zahleděné do sebe, více empatické, lepší, hlubší...

Zprávař: Události vyvrcholily minulý týden, kdy počet selfies vyfocených při smutečním shromáždění a následně zveřejněných mnohonásobně překročil počet pozvaných hostů...

Stejné téma v koláži různých zpravodajských kanálů

...bylo posledním hřebíčkem do rakve... Selfíčkům dnes odzvonilo...

S okamžitou platností je tedy zcela zakázáno pořizování a zveřejňování takzvaných selfies... Selfies byla ještě včera in a dnes jsou out...

4 – ILONINA ZPOVĚĎ

Ilona (V.O.): Mně to tenkrát bylo teda dost jedno. Protože... jak bych to řekla... můj look není tak úplně v cajku. Teda podle takovejch těch standardních představ. Mám teda docela hezký blond vlasy, ale pleť teda vopravdu nic moc. A vod krku... no spíš vod brady -

- jak říkala jedna kolegyňka v salónu - boubelka. Ilonka, holka s nadváhou... No... prostě tlustá. Chci tím jenom říct, že jsem si na rozdíl vod vostatních holek nikdy ani jedno selfíčko nevyfotila. Jenže pak přišly **audýčka!**

5 – PRVNÍ ROZHOVOR S MARKEM

Živý rozhovor z oblíbené rozhlasové stanice. Hudba.

Moderátor: Naším tématem jsou audýčka, tedy *(hledá v papíru definici)* “krátké audio zachycující vlas... pardon hlas a emoci osoby, která ho v konkrétní situaci nahrává”. Naším hostem je pan Marek Medřík. Marku, dobrý den, jak vlastně audýčka vznikla?

Marek: Dobrý den. Tak já nechci být neskromný, ale nápad na audýčka... to bylo jedno nedělní odpoledne, vlastně přímo tady *(klepe si na hlavu)*, slyšíte to? V mojí hlavě.

Moderátor: A co se ten den tedy stalo?

Marek: Nahrál jsem celosvětově první audie, poslechněte si ho...

AUDIE 1:

Zvuk restaurace. Hlasy. Cinkání příborů.

Marek: *(mlaská s plnou pusou)* Hm... Mhmmm... Karbanátek.

Hudba.

Moderátor: A audýčka se od té doby šíří přímo geometrickou řadou...

Marek: Je to neuvěřitelné. Podle hesla “Fejs je passé, najdi se v hlase”

Moderátor: Jako že tvář je ... zastaralá...

Marek: No ano, přesně. Audie prostě umožňuje sdílet míň povrchně, hlouběji, autentičtěji, líp!

Moderátor: Jo! No, Marku, já jsem s tím začal asi před týdnem a musím říct, že začínám chápat, proč -

Marek: Jo! Málem bych zapomněl zmínit **shouty** – to je měřítko oblíbenosti... buď jo! *(potichu)* jo! *(středně)* nebo JO!!! *(silně)*

Moderátor: Já si to zkusím, jo? *(zkouší to)* Jo! Jo! JO!... Asi takhle?

Marek: Jo!

Moderátor: Tak oba –

Oba: JO!!!

6 – ILONINA ZPOVĚĎ

Ilona (V.O.): Jo! No jo, tak to mně docela zaujalo. Protože právě jsem si říkala, že je to dobrý, že to není vo tý tváři, jo, ale víc vo tom co dělám, nebo co cítím nebo tak... Tak to moje první audýčko bylo takový normální.

AUDIE 2:

Park. Štěbetání kachen, které Ilona krmí.

Ilona: Pojd' sem, pojd' sem... Pojd' si vzít... No. Tady máš. No, vidíš!

Ilona (V.O.): Pak jsem to zkusila dát na ten jejich *Voicebook*. Jako vůbec nic jsem si vod toho neslibovala, já jsem na takový sdílení vlastně vůbec nebyla, vlastně jako mi to připadalo trochu trapný, jako na co?

No a najednou za pár hodin přes tisíc shoutů... a dost silnejch...

Zvuk shoutů (Jo! Jo!! Jo!!!)

A k tomu ty commenty (*trochu dojatě*) nádherný pocit prostě...

Zvuk comment – koláž: To bylo super... Já tě chci poslouchat celý život... Máš krásnej hlas... Tygřice... Drahousku, děkuji...

No, hlavně chlapi teda. Nejvíc mluvili o mém hlase – že je zvonivej a sexy... ‘Máš hlas jako Marilyn’, napsal jeden chlap. A druhý: ‘ne, spíš jako šelma!’ Tak jsem točila další, z práce, teda z kadeřnictví, z tramvaje, z metra...

Najednou jsem měla spoustu kamarádů, řadu komplimentů. Dokonce to vypadalo i na nějaký vztah...

Pak mě ale nějak už nic nenapadalo, tak jsem se přihlásila na školení. Přímě k Markovi Medříkovi, tomu co vymyslel audýčka.

7 – VŠE, CO JSTE CHTĚLI VĚDĚT O AUDIES 1

Školící místnost

Marek: Vítám vás všechny na kurzu “Vše, co jste chtěli vědět o Audies 1”.

Účastníci kurzu: *(jeden přes druhého)* Dobrý den...

Marek: Ahoj, tak snad si můžeme tykat, ne? Říkejte mi Marku...

Účastníci: *(přes sebe)* Jasně, ano... Ahoj! Ahoj Marku...

Marek: Tak dobrý. Já jsem si poslechnul vaše audies, která jste mi poslali, díky za to. Tak samozřejmě každý *(ukazuje a říká)* ty, ty, ty, ty může být audýčkář. Pšť!

Ale musím říct, že některá jsou prostě lepší než ta... která jsou horší. Tak co, můžu vás trochu pushovat, push, push, co?

Účastníci: *(přes sebe)* Jasně! Určitě...

Ilona: Jen do nás, Marku!

Marek: *(netrpělivě)* No, tak dobrý. Ticho. Tak, poslechneme si třeba audýčko, které poslal Filip.

Filip: *(ostýchavě)* To jsem já.

AUDIE 3:

Pulsující hudba. Party. Řev.

Marek: Tak Filipe, tam vůbec není slyšet tvůj hlas, že jo?

Filip: *(rozpačitě)* No, to není...

Marek: No, to není. Tak asi nedává smysl, ne? Audýčka jsou o nás, o tobě, že jo!

Ostatní chápavě přitakávají.

Tam musí být slyšet tvůj hlas.

Filip: Jo takhle! No jo... Už to chápu.

Marek: Nevadí, v pohodě. Pojďme dál. Třeba tady... paní Klára -

Klára: To jsem já.

Marek: - teda Klára, ahoj -

Klára: Ahoj, Marku.

Marek: - poslala tohle:

AUDIE 4:

Les. Šum stromů. Zpěv ptáků. Kukačka. Kroky v jehličí.

Klára: **Jardóóó!**

Marek: K tomu jsi Kláro připsala, žes našla krásný hřib minulou neděli na Křivoklátsku.

Nadšení účastníků.

Ale to jsou přesně ty věci, které tam potřebujeme slyšet. Třeba můžeš říct: jé, to je krásnej hřib! Nebo: jé, Křivoklát! Prostě trochu fantazie -

Klára: Ale já s tím teprve začínám, tak...

Marek: No, to je právě slyšet, že s tím začínáš. No dobrý. Tak jdeme dál tak pak Ladislav. (*zarazí se*) Ano, Ladislav.

Ládín: Ládín, jo, když tak.

Marek: No, Ládín. Ládín. Tak to si poslechněme.

AUDIE 5

Ládín: **To je divný, to je divný, to je divný, to je divný, to je divný
... to je divný, to je divný, to je divný, to je divný, to je
divný, to je div -**

Marek: No ...

Ládín: No co?

Marek: No co bych k tomu řekl? To je prostě – divný.

Ládín: Aha. Ty vole! Tak to je divný, teda ale...

Účastníci: No jo to je divný...

Filip: Je to hodně divný.

Marek: No, je to divný ale teď už se přesuneme k těm spíše vzorovým audies, hlubokým, autentickým... Tak třeba... Ilona:

AUDIE 5:

Ilona krmí kočku. Kočičí mňoukání.

Ilona: **No, copak? Ty už máš hlad? Pojd' sem... čiči... Pojd' ke
mně – se spolu napapkáme! Čiči -**

Do misky padají granulky.

Marek: Tak to je audýčko z běžné každodenní situace, jednoduchý nápad - Přitom to má všechno, co má pěkné audýčko mít - emoce, osobitý hlas a stručnost. Jo!

Ilona: Jé, děkuju, Marku, za ten shout.

Marek: No, není zač. A pak tady mám - aha, to je zase tady od tebe, velmi pěkný audýčko od zubaře -

AUDIE 6

Vrtačka. Odsávačka. Ilonin řev.

Marek: Takže: JO!!!

Účastníci: *(souhlasně)* Jo! *(gratuluji Iloně)*

Ilona: Jé, díky moc. To jsem nečekala.

Marek: Psst, ticho. Tak to je pro dnešek všechno, doufám, že jsem vás motivoval k dalším audies. Co takhle příště zkusit něco trochu zvlášního, neobvyklého, originálního? Použijte fantazii!

Všeobecný souhlas.

Marek: Takže Jo?

Účastníci: Jo, jo, jo!!!

Marek: Ssst. *(věcným tónem)* A pak ještě technicky, pokud si chcete koupit audietyč, audienáramek, audiepostroj, audiebadge nebo audiedržák...

8 – REKLAMA

Marek: Poznáváte můj hlas? Jmenuji se Marek Medřík. Moje knihy Audies 1, Audies 2 a Audies 3 jsou k dostání za zvýhodněnou cenu na našem e-shopu www.audycko.cz. Stejně tak velký výběr audietyčí, audidržáků, audináramků, audierámů, audiepostrojů a audiebadgů. Doporučuje Marek Medřík.
www.audycko.cz

9 – ILONINA ZPOVĚĎ

Ilona (V.O.): V.O. Tak to byl asi další... jakoby zlom. Protože jak jsem si nevěřila, tak jsem najednou v sobě vobjevila nějakou... ambici. Já to asi říkám blbě, ale jako že jsem chtěla být lepší.

Dělala jsem třeba pět, pak i deset a pak i dvacet audýček za den. Měla jsem na každý třeba tisíc shoutů, silnejch, ale chtěla jsem jich víc a silnějších.

Jasně, že jsem tím pádem musela pak dělat audýčka trochu zvláštnější, divnější jak říkal Marek.

Iloniny výkřiky a koláž nejneuvěřitelnějších zvuků.

Jo! Extrémy, adrenalin, neuvěřitelná jízda, výplach mozku... Pak jsem tak různě... jako experimentovala, jako novy věci s tělem... a tak...

Ještě neuvěřitelnější zvuky a vzdechy.

No a právě s takovou experimentální sérkou audies jsem vyhrála soutěž o nejlepší audie v celý republice! Já, holka z Rychnova, která nikdy nic v životě nevyhrála.

AUDIE 7

Velký sál. Předávací ceremoniál. Ovace.

Ilona: ***(dojatě) Děkuju. Děkuju všem. A já zdravím Rychnov! Zdravím Rychnov! Děkuju.***

No, špatný teda asi bylo, že jsem někdy nestihla jít do práce... To pak jsem teda už ani nestíhala mejt si vlasy. A vůbec se mejt.

Pak mě vyhodili z práce. Pak teda... jsem nemohla platit činži, takže jsem bydlela různě u kamarádů. Chvilku taky u Lukáše.

AUDIE 8

Park. Štěbetání kachen.

Ilona: Tenhle kamínek mi věnoval Lukáš, když jsme se seznámili.

Žbluňknutí kamínku do vody.

Ilona: Sbohem, kreténe.

Škoda, že nemáme u nás soudní poroty jako v Americe, jo. Kdyby v ní seděli audýčkáři, tak by mě určitě pochopili. Tak jenom doufám, že ta moje soudkyně třeba taky někdy chtěla bejt v něčem nejlepší...

Hrozně jsem chtěla tu soutěž vyhrát další rok znova. Úplně nejvíc jsem jí chtěla vyhrát.

Ten kluk, kterej se umístil druhej, začal točit dost extrémní věci - třeba s divokejma zvířatama, nebo měl jedno fakt suprový s vlakem, a proslýchalo se, že se chystá na medvěda. Nebo na Obamu. A ten kluk, kterej byl třetí, chtěl dělat něco s granátem...

A tak jsem fakt strašně moc a dlouho přemýšlela, co by bylo víc suprový a víc extrémní než medvěd nebo Obama nebo granát. Co by bylo nejvíc.

10 – DRUHÝ ROZHOVOR S MARKEM

Živý rozhovor z oblíbené rozhlasové stanice. Hudba.

Moderátor: Jo! Rád vás tady vítám Marku zase po roce (*kiss, kiss*). A slavíme (*tleskání*), protože slovo *audie* neboli audýčko bylo včera zařazeno do Oxford English Dictionary. Takže po *robotovi* (*skřípání robota*) další slovo, které čeština dala světu, hu?

- Marek:** Tak né že bych se chtěl srovnávat s Karlem Čapkem (*stejně robotické skřípání*), ale je pravda, že to by mě tenkrát u toho karbanátku (*drobné mňam*) nenapadlo.
- Moderátor:** Přesto gratuluju (*tleská*). Na druhou stranu se poslední dobu ukazuje, že ten původní záměr hlubší (*hlouběji*) komunikace mezi lidmi se vám kapku (*kap, kap, kap*) vymknul z ruky, že? (*po chvilce chladně*) Jak to jako myslíte?
- Moderátor:** Že jsou audýčka tak trochu obětí vlastního úspěchu. Médii proběhla informace o operacích hlasivek kvůli hezčím audýčkům. Nebo třeba ten mladík, který se nedávno zabil při natáčení audýčka s nevybuchnutým granátem...
- Marek:** Ale tak to jsou výjimky samozřejmě. Kdyby měl ten chlapec naši audietyč nebo aspoň audiedržák, tak by se to nestalo.
- Moderátor:** Taky mám tady zprávu (*bíp bip bip*) o tom, že u mladých lidí se průměrná délka věty za posledních pár let zkrátila z 11 slov na 4. To je připisováno právě popularitě audýček. Také se všichni více vyjadřujeme pomocí *hup, dup, brrr, é, í, ó...*
- Marek:** Myslíte citoslovce?
- Moderátor:** Přesně. Psychologové tvrdí, že lidé ztrácejí kontinuitu svých životů... že přemýšlejí ve zhruba 15vteřinových sekvencích... Že nejsou schopni sledovat delší úsek (*sek, sek*)
- Marek:** Ale jistě. Na druhou stranu spoustu lidem audie naopak pomohlo...
Já uvedu příklad - třeba na moje školení jednou přišla taková slečna, úplně ošklivá slečna -

11 – VRCHOLNÝ AUDIE

Klapnou dveře do studia. Vejde Ilona.

Moderátor: (zaskočeně) Proboha, co tu děláte? Kdo jste?

Marek: To je ona.

Ilona: (ledově) Právě zabíjím Marka Medříka. Ty seš můj vrcholný audie, Marku!

Marek: Cože, prosím?

Rána audietyčí. Ilona mlátí Marka. Souboj. Ilonin smích. Markovo chroptění.

12 – ILONINA ZPOVĚĎ

Ilona (V.O.): Dobrý je, že tohle audýčko opravdu vyhrálo tu soutěž, tak jak jsem si to přála. Před Obamou, medvědem i granátem.

Špatný ale je, že nemůžu jít na slavnostní vyhlášení, protože jsem tady ve vazbě. Špatný anebo možná dobrý je, že jsem byla na audie detoxu, takže už zase mluvím tak jako nějak normálně i dokážu říct tyhle ty... delší věty. Prej díky tomu ta soudkyně líp pochopí, co říkám.

Dobrý je, že mi povolili jít Markovi na pohřeb. Tak a to nějak mě to prostě celý dojalo. Marek. A já. Jako dovopravdy. Jo.

Dovopravdy.

Pohřební atmosféra. Stejná jako na počátku hry.

Na druhou stranu mi ale vzali mobil a tak mi bylo líto, že jsem si to nemohla teda nahrát, ty emoce. Jo no jo, no.

Pípnutí rekordéru.

Žena: Co děláš? Schovej to, prosímtě! To snad není možný tohle.

Píp.